

[Udenrigsministeren]

Sovjetunionen. Jeg har principielt svaret allerede i mit indlæg; det tror jeg hr. Honoré vil være enig i. Hr. Honoré har været så venlig at give mig materialet her efter sit indlæg, og det er klart, at vi nu vil kigge nærmere på det, men jeg kan ikke give et svar, før jeg får lejlighed til at se lidt nærmere på materialet.

Hr. Mølgaard kom ind på visse EF-problemer og sagde i den sammenhæng, at den danske FN-politik er blevet EF-politik, er blevet totalt EF-orienteret. Hvis nu mine EF-kolleger havde siddet her, ville nogle af dem sukke, og så ville de sige: gid det var så vel. Det er det altså ikke, og det kan man så glæde sig over eller bedrøves over alt efter indstilling.

Vi følger først og fremmest en dansk udenrigspolitisk linje. På en række punkter har vi i mange år arbejdet sammen med de nordiske lande, og da kan vi ikke uden pludselig at bryde en dansk udenrigspolitisk linje skifte stilling; det skal vi heller ikke. Men det er da klart, at når vi overvejer, hvordan vi skal stemme i EF – og det vil jeg godt sige med fare for, at andre bliver forargede, måske bl. a. hr. Mølgaard – så er vi da realistiske nok til at se, at hvis 9 lande stemmer ens, har det i sig selv en betydning og kan måske trække nogen med. Så kan man kalde det EF-orienteret, eller hvad man vil, men det er da klart, at det har en vis betydning i sig selv, hvis 9 lande kan finde sammen, og endnu bedre er det, hvis EF-landene og de nordiske lande kan stemme sammen, og det lykkes af og til. Men der er ikke tale om nogen total båndlægning eller noget lignende.

Jeg vil gerne sige, at Danmark – og det var jeg glad for hr. Mølgaard også gav udtryk for – prøver at føre en meget progressiv linje, når det drejer sig om drøftelserne i EF-gruppen omkring Lomékonvention og handelsarrangementer i det hele taget.

Fru Litha Christiansen nævnte direktøren for Helsingør Skibsværft, og det havde jeg også håbet på blev nævnt, for så kan jeg få lejlighed til – der er 3 minutter igen – at sige, at han sagde, da han kom hjem og hørte om denne mærkelige omtale, der skulle have været af rejsen, at han havde i hvert tilfælde ikke fået øje på nogen fiasko, og han følte sig meget vel behandlet. Mens vi nu er sådan i skibsfartens verden, som fru Litha Christiansen og jeg åbenbart er fortrolige med, kan jeg nævne, at nogle dage efter sagde skibsre-

der Finn Christensen fra Nakskov, som også var med, at rejsen havde været nyttig og vellykket, at de havde fået meget god service, og at der, kort sagt, ikke var noget at beklage sig over.

Jeg hæftede mig også ved, at fru Litha Christiansen vendte sig lige stærkt mod krænkelse af meneskerettigheder, hvad enten det var i et østland eller i et vestland. Det synes jeg også er den eneste anstændige holdning, man kan have, og det var jeg glad for.

Men så er der et punkt, hvor vi er uenige, og det er, når vi kommer til dette med Vesttyskland. Jeg hæftede mig ved – og ingen tvivl skal der være om det – at fru Litha Christiansen sagde: mit parti er modstander af terror. Jeg vil gerne have det sagt, før jeg siger det følgende, for jeg hæftede mig ved det, og jeg er glad for, at det blev sagt. Men alligevel skulle skytset altså rettes mod de kræfter, der kæmper for en videreudvikling af demokratiet i vores naboland. Det er det, jeg har sagt fra over for. Det lå ikke stærkt i fru Litha Christiansens indlæg, det skal jeg skynde mig at sige. Ved den lejlighed, hvor jeg sagde det i tv, sagde jeg det, fordi man her som så mange andre gange fra visse grupper her i landet, navnlig visse venstreorienterede grupper, fik luftet en antityskhed, som der ikke er nogen rimelig, saglig baggrund for at lufte i dag. Det var det, jeg sagde ved den pågældende lejlighed, og det vil jeg gerne gentage, men udtrykkeligt med tilføjelsen, at det var ikke fru Litha Christiansens indlæg, der i sig selv giver anledning til at sige det så stærkt, som jeg sagde det her.

Vedrørende hr. Arentofts spørgsmål skal jeg sige, at Mellemøsten skal jeg ikke komme yderligere ind på her, og jeg har svaret på spørgsmålet om Israel. Jeg kan sige, at det var bevidst, at jeg omtalte det Zimbabwe, der kæmper for sin frihed, og ikke det Rhodesia, der har Ian Smith som chef.

Og så til allersidst igen. Jeg er glad for, at vi har kunnet konstatere den brede enighed om udenrigspolitikken. Jeg håber at alle, eller næsten alle, vil sige, at det er altid vigtigt. Men det er jo da særlig vigtigt foran et år, hvor der i hvert fald fra et dansk synspunkt sker tre vigtige ting.

Vi skal for det første overtage EF-formandskabet den 1. januar 1978. Jeg overvurderer det ikke, heller i arbejdsbyrde, selv